

Pensions i legitimitat

Gustau Muñoz

El govern del PSOE vol rebaixar les futures pensions. Ara discuteix tan sols en quina proporció. Però la idea ferma és la rebaixa, justificada amb el dèficit de la seguretat social. Caldria dir que aquest dèficit prové bàsicament de la mala gestió i, sobretot, del desequilibri estructural originat pel règim especial agrari. Així, una transferència de renda (prou lògica, d'altra banda) corresponent al sector agrari, que hauria de ser finançada via pressupostos de l'estat, es fa servir com a gran coartada per a pujar un esglaó més en la destrucció de l'esquifit Estat del benestar espanyol.

No es comprén massa bé la lògica d'aquesta iniciativa. Fins i tot, una part de l'opinió conservadora hi veu un risc excessiu. Sembla com si el PSOE volgués rematar la faena. Fins ara, ha augmentat l'atur, els preus no abaixen (i l'impacte de la CEE en

aquest àmbit serà considerable), la fiscalitat segueix afectant dràsticament els assalariats d'ingressos baixos i mitjans. Cap estructura de la desigualtat social i econòmica no ha estat afectada seriosament pel govern socialista. De la seua política, només se n'han beneficiat clarament els grups socials de rendes elevades (financers, alts professionals, grans empresaris). Una minva constant del salari real i l'aparició de greus problemes del cantó de la demanda en són els resultats.

Amb la dinàmica actual, el govern socialista podria arribar a l'extrem de fer perillar la legitimitat global del sistema. Aquesta inversemblant possibilitat, que ve de la mà d'una política econòmica i social massa dura, comença a prendre cos a hores d'ara. Una condició bàsica d'estabilitat en el capitalisme és un govern que represente l'equilibri entre classes con-

traposades i que faça una política en interès del capital en conjunt, i no d'un grup o sector parcial. En un altre cas, la crisi i les tensions són segures. Un atac en regla a les pensions futures, que s'afegiria a la tirallonga de les decepcions, podria fer molt de mal a la racionalitat global i a la legitimitat, no tan sols del govern.

Potser, de tant estirar la corda, arribarà a trencar-se. La suposada «crisi» ja no val com a argument. L'autèntic argument —la por i la impotència mil vegades recordada pel vídeo de la nit del 23 de febrer— perd força amb el pas del temps. L'ingrés en la CEE, amb un efecte paradoxal, el desdibuixarà encara més, i el PSOE podria trobar-se amb un veritable esclat de malestar social. Aleshores, certa dreia, irònicament, podria abandonar també la situació actual per massa de dreia...

Opinió

Un 25 d'Abril diferent

Andreu Banyuls *

No han estat poques les vegades que, després de l'aplec o els actes corresponents al 25 d'Abril, molts dels assistents n'eixien decebuts, perquè esperaven dels oradors una actitud molt més combativa, més política, més crítica de la situació... ben mirat tenien raó, els oradors no entraven al fons del problema polític, fins i tot, no eren mai polítics nacionalistes. Mentre a Euskadi l'*Aberri Eguna* o, al Principat, l'onze de setembre, eren dates de clara reivindicació política i d'afirmació d'uns pobles al dret a l'autogovern, al País Valencià, enfront d'una problemàtica nacional insostenible i on tot era controlat i manipulat pels partits estatals, en perjudi del poble valencià, les reivindicacions fonamentals dels aplecs del 25 d'Abril han semblat massa culturals.

Evidentment, el que hi fallava no eren els organitzadors dels actes, fallaven, al nostre país, les organitzacions polítiques nacionalistes, que no havien assolit encara la capacitat su-

ficient per a fer front políticament a aquesta data.

El temps, però, no ha passat debades, i el treball, moltes vegades callat i sense estridències, comença a donar resultats. Les coses al País Valencià estan canviant, i avui ja hi ha una organització política nacionalista que pot fer front al repte que suposa la data del 25 d'Abril, i que, sense cap complex, organitza l'acte de la seua celebració per reivindicar el dret del poble valencià a l'autogovern.

No volem, aquest 25 d'Abril, celebrar un aplec que serveixa per a alliberar les males consciències; aquesta ha de ser només una data més de treball i compromís, dins del treball i el compromís que els nacionalistes hem d'assumir tota la resta de l'any.

No és una casualitat que UPV, per als parlaments polítics del 25 d'Abril, convide un diputat al Parlament europeu pels verds alemanys, i Michele Columbo, també diputat al mateix parlament pels nacionalistes de Sardenya.

UPV havia d'assumir, i ho ha fet només tenir-ne ocasió, el moviment eco-pacifista, com a alternativa al militarisme de l'OTAN i del Pacte de Varsòvia, i la lluita de les nacionalitats sense estat que per tot Europa es troben en una situació semblant a la nostra, i que suposen l'alternativa de l'Europa dels pobles enfront de l'actual, la dels estats.

La participació d'un home del Principat, com Josep Benet, i de Joan López, diputat al Parlament balear, acaben d'aclarir quin és el nostre plantejament, de cara al 25 d'Abril d'enguany.

Tancarà l'acte Vicent Pitarch, el membre d'UPV més votat a la I Assemblea del País del desembre passat. Enguany, doncs, els parlaments del 25 d'Abril seran polítics; per això, enguany, el rostre del 25 d'Abril serà diferent.

*Membre del Consell Polític d'UPV